

Josef Pokorný:

Proč si říkám „Dědek, praštěný jeskyněmi?“

V občasníku „Speleo“ vyšel článek L. Slezáka, seznamující čtenáře se mnou a s mými osmdesátinami. Řekl bych, že ho Lad'a zvládnul bravurně, stejně jako popis jeho krasových figurek v jeho knížce „Jeskynní perly Cháronovy“. V titulu tohoto článku použil to, co používám jako dovětek svého podpisu při důvěrné speleologické korespondenci. Ostatně, pro ty, kteří Láďův článek nečetli, jej tady přetiskuji, a ti, co ho četli si ho mohou osvěžit v paměti:

Josef Pokorný, dědek praštěný jeskyněmi

Nikde to moc nevytruboval, že právě v roce 2013 bude slavit své osmdesátiny, takže ani mezi námi, členy triumvirátu (SE-3) se toto téma neprotřásalo. Josef je prostě „jeskynní zarputilec“, který je přesvědčen, že než „to zabalí“ tak ještě trochu přeora Moravský kras svými myšlenkami, které neúnavně láduje do svého počítače. Po smrti své ženy, která mu byla opravdovou životní oporou, vychovatelkou tří synů a spoluvychovatelkou plejády mladých lidí na táborech v přírodě, se začal plně věnovat tomuto teoretickému a hypotetickému výzkumu Moravského krasu.

Josef pochází z prostředí dělnického Juliánova a vyrůstal v poctivosti k práci

i lidem. Dnes se tohle moc nenosí a proto se nechal „vyústrkovat“ od Himmelovců, i když se s tím vnitřně nikdy nesmířil.

Ve své osmdesátileté „čipernosti“ chce být krasu užitečný. Všichni, kteří Josefa znáte, si musíte „vytrpět“ až bezbřehé pohledy na celou řadu problémů a lidí kolem. Jeho krédem je posuzování každého z té lepší stránky a to téměř za každou cenu. Inu, stará škola. Proto Ti, Josefe, k Tvým kulatinám přejeme, aby Ti láska k jeskyním zůstala nadále, zdravíčko nezdadlo a kamarádi neopustili Moravský kras v touze po dobrodružstvích daleko za hranicemi naší rodné Moravy.

Ladislav Slezák

Protože výrok „dědek praštěný jeskyněmi“ nějak vznikl a má svoji historii, považují za nutné to nějak osvětlit, alespoň těm příznivcům, kteří si kupují naše CD, když už nemá smysl to psát do Spelea.

Autorem tohoto „mého titulu“ byla před léty moje žena. Jednou, (a to už jsem byl nějaký rok v důchodu) jsme pracovali na nějaké opravě pomocného zařízení u jeskyně a jak už se to stává, byly potíže. Než jsme je překonali, uběhl čas. Práci bylo nutno dokončit, protože v následujících dnech jsme měli každý nějaké povinnosti, pro které jsme se nemohli k dokončení vrátit později. Měl jsem sice tehdy už mobil, ale před léty nebyly mobily ještě tak dokonalé a v údolí nebyl signál. Mohl jsem sice zavolat z vrcholu kopce, kde signál byl, ale to bylo daleko, dva kilometry tam, a dva nazpátek. To bylo zbytečné zdržení. Tak jsme dělali hodně přes půlnoc, a teprve po dokončení práce jsme se vydali k domovu.

Moje žena, zvyklá na to že jsem se vracíval vždy alespoň přibližně v době, kterou jsem jí naznačil, když už přešla půlnoc a já jsem nebyl doma, a ona věděla, že jsem v jeskyni, tak si myslela, že se mi něco zlého stalo, zburcovala syny a málem zorganizovala něco jako záchrannou výpravu. Naštěstí to už jsem stihl přijet domů, takže záchranná výprava se nakonec nekonala.

Rozzlobená (na mne) žena mi ve svém rozhorlení doslova řekla:

„Zatím co někteří muži mají svoje koníčky, což je dobré, ty jsi nikdy takové koníčky neměl ! Ty jsi měl vždycky jenom fortelný pivovarský valachy! Ty jsi prostě

dědek, praštěnej jeskyněmi. S tím se už nedá nic dělat!“

A tak já se na památku mé zesulé, nezapomenutelné ženy, která celý život stála neochvějně po mém boku a pro to, co jsem dělal měla pochopení a ještě mi v tom pomáhala – a o které ve svém článku Lad'a Slezák tak pěkně píše a vzpomíná na ni – já se k tomuto titulu „dědek praštěný jeskyněmi“ hrdě hlásím!

To byla ona, jak šel čas. (Ve dvaceti, ve čtyřiceti a v šedesáti).

Ještě na vysvětlenou k těm „pivovarským valachům“. Svoji lásku k motorismu jsem zúročil, když jsem deset let svého života pracoval jako řidič z povolání. Když jsem si založil rodinu, přešel jsem z nákladní k osobní dopravě a začal jsem při zaměstnání ještě dálkově studovat. Po dokončení studií jsem pracoval tři roky na montážích tepláren a elektráren jako technik. Po návratu ze staveb na brněnské pracoviště jsem se věnoval ve svém volném čase jedenáct let práci s dětmi. Když jsem s tím skončil, dostal jsem se mezi jeskyňáře, a tenhle „pivovarský valach“ mně k sobě poutá dodnes. I když dnes už jenom z povrchu. Ostatní „valachy“ jsem už postupně opustil. V posledních 12 ti létech své pracovní činnosti v zaměstnání jsem se k dopravě vrátil jako vedoucí závodové dopravy. A po odchodu do důchodu jsem pracoval ještě sedmnáct let jako traťový komisař na Automotodromu Brno. Mimoto jsem 32 let (až do r. 2010) pracoval jako certifikovaný instruktor pro výcvik řidičů motorových vozíků (všech typů vysokozdvížných vozíků a veškeré motorové skladovací techniky). Takže – těch „pivovarských valachů“ bylo vrchovatě! A až to budete číst, budu už mít za sebou 81 let života (psal autor r. 2015).

Motto : **André Maurois :**

„Stárnutí není nic jiného než zlovyk, na který opravdu zaměstnaný člověk nemá čas!“

Když o těch svých „valaších“ tak přemýšlím, uvědomuji si, že poznávání čehokoliv mne vždycky vzrušovalo. Z toho ti moji „valaši“ vyrůstali. Jako řidič nákladního vozu jsem pracoval už před válkou. Ale na válku jsem prošel odborným automobilním výcvikem a později jsem se stal instruktorem ve výcviku nováčků. Po získání znalostí o zapalování a karburaci zážehových motorů jsem v sobě objevil dar logického myšlení, neboť při závadách jsem dokázal rychle objevit příčinu závady. Chtělo to jen mít představivost, myslet logicky a pak už bylo jednoduché najít příčinu závady.

A tak jsem si svoji schopnost logického myšlení nesl dál do praktického života. Zanedlouho jsem si uvědomil, že mám na víc, že se musím učit, tak jsem se přihlásil k dálkovému studiu. Strojařiny, pochopitelně. Pět let dálkového studia Střední průmyslové

školy strojní při práci řidiče a rodinou s dvěma dětmi to nebyla procházka růžovým sadem. Na startu, na začátku prvního ročníku nás bylo celkem 160. (80 v Brně, dalších 80 v průmyslových okresech Jihomoravského kraje). Odmaturovalo nás 19, což je 11,87 %. Z toho je zřejmá obtížnost dosaženého cíle.

Pochopením vedení tehdejšího Montážního závodu První Brněnské strojírny, kde jsem pracoval jako řidič jsem mohl nastoupit do Odboru technologie montáží a po zapracování jsem na vlastní žádost odešel nejprve na výstavbu Teplárny Přerov I a po jejím dokončení na výstavbu první etapy Elektrárny Vojany na východním Slovensku. Schopnost logicky myslet mi pomáhala překonávat pracovní problémy.

Mezitím vyrůstali moji tři synové a já jsem se musel rozhodnout mezi kariéřním postupem a výchovou svých dětí. Po ukončení EVO I jsem tedy nastoupil v Brně jako zásobovač, později jako dispečer mechanismů. Přes svoje tři syny jsem se jedenáct let ve svém volném čase věnoval výchově mládeže. Logicky považuji mládež za bohatství a budoucnost naší země.

Za jedenáct let jsem vychoval z dětí dospělé lidi a oni mohli převzít vedení Skupiny, které jsem se věnoval. **A tehdy jsem začal – už jako „starší fotr“ chodit do jeskyní.** Postupně mne k sobě připoutaly jejich poznáváním a poznáváním jejich vzniku a vůbec vývoje neživé přírody. Snažil jsem se hledat logiku tohoto vývoje. Společná záliba mne nakonec přivedla k přátelství s Dr. Himmelem a léta jsem se od něho měl možnost učit. Naučil mne spoustu věcí, pak ale naše přátelství začalo trochu „drhnout“. On se ke svým poznatkům dostával přes svoje vědecké znalosti, já jsem se ke svým závěrům dostával s tím, co jsem se od něj naučil a co jsem se snažil rozvíjet a naplňovat **svými logickými úvahami.**

Byl jsem zvyklý jej seznamovat se svými poznatky a závěry a logicky s ním o tom diskutovat. Najednou, z ničeho nic jsem se od něj dověděl, že mu „kradu myšlenky“. Možná jsem to odstartoval já sám, když jsem jednou ke svému článku pro Speleo připojil i jeho plánek. Já jsem ovšem uváděl, že jde o jeho práci a použil jsem to pro to, že ten plánek dokládá některé moje závěry. Nenapadlo mi, že tím porušuji jeho autorská práva. Když jsme si to vysvětlili, dal Dr. Himmel souhlas k použití svého plánu a já jsem byl přesvědčen, že záležitost je vyřešena. Nebyla.

Nemám patent na rozum. Ale když jsem absolvoval u Dr. Himmela Kurs speleologického minima a později Kurs Speleologa I. stupně, zdůrazňoval Dr. Himmel nutnost publikace všech nových poznatků, především proto, aby ti, co přijdou po nás, nemuseli tápat či objevovat to, co my už známe.

V roce 1990 se realizoval průboj za Třetí sifon s konečným negativním výsledkem. (Pro neprostupnost). Patnáct let jsem čekal, že nejen tento výsledek, ale i výsledky jiných prací Dr. Himmel zpracuje, popíše a bude publikovat. Když se tak nestalo, napsal jsem provokativní článek do Spelea, ve snaze dosáhnout kýženého zpracování a publikace se strany Dr. Himmela. Stalo se. Dr. Himmel skutečně zpracoval dosažené výsledky na úrovni a doplnil plány, ale jen u průboje za Třetí sifon jehož výsledkem bylo jen dosažení „Kapsy Dobré naděje“. Nic víc. Současně mi v tom článku vytkl některé nepřesnosti, kterých jsem se ve své provokaci dopustil. Nicméně, pak přešel k polopravdám a lžím, (k jakým by se vědec jeho kalibru neměl podle mého názoru uchýlovat) ve snaze dokázat, jaký já jsem blbec. Hodil jsem to za hlavu, za důležité jsem považoval, že o průboji napsal. Nejen, že život šel dál, ale i naše spolupráce přes to pokračovala. Jenže, jak jsem stárnul a ztrácel síly, nemohl jsem už mnohdy dělat to co dřív. Předpokládal jsem, že se v ZO 6 – 11 zakonzervují do budoucna jako přispívající člen a budu se věnovat historii speleologie v Moravském krasu.

Navázal jsem kontakt s kolegou Šebečkem se ZO 6 – 01 Býčí skála a dohodli jsme se, že budeme společně pátrat po historii činnosti německých jeskyňářů a dosažené výsledky budeme případně publikovat společně, jako spolupráci ZO 6 – 01 a ZO 6 – 11. Protože jsem byl členem ZO 6 – 11, považoval jsem za správné a žádoucí informovat o této dohodě Dr. Himmela jako představitele ZO 6 – 11. Když jsem tak učinil, prohlásil Dr. Himmel, (z patra!) že vedení ZO 6 – 11 si nepřeje (!!!) jakoukoliv moji spolupráci s kteroukoliv Základní

organizací ČSS. Pokud chci nadále v krasu něco dělat, pak jedině jako soukromá osoba! (Tento rozhovor mezi Dr. Himmelem a mnou se tehdy konal beze svědků. Lze předpokládat, že ho Dr. Himmel zapře. Věřit můžete komu chcete. Ale **já nelžu!!!**)

Při kontaktu s kolegou Šebečkem jsem jej informoval, že vedení ZO 6 – 11 si nepřeje naši spolupráci, trochu jsem ho tím vyděsil, on mi pak daroval některé fotografie, které mezitím získal a rozešli jsme se v dobrém.

Pak mne osud přivedl do cesty L. Slezáka a já jsem s ním začal spolupracovat. (To už jako soukromá osoba). Tak si Dr. Himmel nejprve „takticky“ přišel (se svým bratrem, který si to už určitě „**nebude pamatovat**“) ke mně pro klíče od jeskyně, pak svolal schůzi, na které prohlásil, že v ZO už nepracuji, že už mne nejmiň rok neviděl, ale protože spolupracuji se Slezá-kem, považuje to za moji zradu na ZO 6 - 11 a požaduje moje vyloučení.

Tehdy se mne na štěstí kamarádi v ZO 6 – 11 zastali a odmítli o mém vyloučení jednat s tím, že dokud nebude obvinění projednáno přímo se mnou před nimi a já nebudu moci podat řádné vysvětlení, nebudou žádné moje vyloučení projednávat. To ještě v ZO 6 – 11 fungovala demokracie.

Když to jinak nešlo, zakázal Dr. Himmel svému bratrovi Petrovi, pokladníkovi ZO vzít ode mne členský příspěvek. Petr mi to tehdy, dost rozpačitě sdělil a radil mi, pokud chci ještě v ČSS pracovat, přestoupit do jiné ZO. Neměl jsem chuť dělat hlavou díru do zdi, když se ta zeď dala obejít. Navázal jsem tedy kontakt se členy ZO 6 – 12 „Speleologický klub Brno“ a požádal je o přestup do jejich ZO. Oni mne pozvali na svoji Výroční schůzi, kde jsem vysvětlil svoje problémy a oni mne následně jednomyslně přijali mezi sebe.

Na loňské výroční schůzi mne vedení ZO 6 – 12 navrhlo na vyznamenání. Namítal jsem, že jsem v ZO 6 - 12 teprve několik let a že jsou mezi členy jistě někteří členové, kteří si ho zaslouží víc. Oni ale řekli, že za tu dobu, co jsem jejich členem jsem pro ZO 6 – 12 vykonal spoustu práce, kterou chtějí takto ocenit jako dárek k mým osmdesátým narozeninám. Členové tento návrh jednomyslně schválili a já jsem na Speleoforu 2013 Pamětní medaili skutečně dostal.

Posuďte prosím sami poměry v ZO 6 – 11 a v ZO 6 – 12 a udělejte si spravedlivý úsudek. Podobně jako já jsem byl ze ZO – 11 „odejit“, byl odejit i Vláďa Vašek a Milan Jež a ani revizní komise ČSS s tím nic nespravila.

Josef Pokorný:

Nejprve úvodem trocha nezbytné životní filozofie k pochopení mé motivace....

Motto:

(Ve vysílání Českého rozhlasu Brno, v pořadu „Apetýt“ v sobotu dne 12. října 2013 cca v 10,50 hod. zazněl výrok jednoho historika, jehož jméno se mi nepodařilo zachytit. Ten pan doktor tehdy řekl toto:

Vědec musí exaktně popsat to, co zjistil. Nemůže při tom ale podlehnout pocitům. Věda však musí mít průkopníky s poetickými očima! A těmi se mohou stát i amatéři!

V roce 1913 zemřel v bídě lidmi uštvaný vědec a krasový badatel **Vladimír Josef Procházka**. Před svou smrtí prý se vyjádřil, že **jako správný vědec si bere svoje poznatky do hrobu**.

Proboha, co je to za nesmysl? Všechno co známe a umíme, jsou poznatky našich předků! To oni cílevědomě skládali poznatek k poznatku a díky jim jsme dnes tam kde jsme, víme to, co víme, známe to, co známe. Život, to je soutěž a štafeta! To je předávání a rozvíjení pomyslného štafetového kolíku poznání a umožnění jeho dalšího rozvoje.

Má-li mít život smysl, je nutno zplodit a vychovat generaci. A nejen to, ale také učit se a získávat poznatky, které je nutno rozvíjet a předávat dál! Chceme-li být lidmi a ne jen živočichy, musíme tento úkol naplňovat.

V tom případě by ti, kteří mají **dar vyššího vědění** neměli podceňovat a zesměšňovat úvahy lidí, kteří se snaží konstruktivně myslet a užívat to, co se naučili. Oni se mohou mýlit, protože neznají všechny vztahy a okolnosti, které jsou dány vědcům, ale na druhé straně, protože se snaží myslet logicky, mohou být i v jejich úvahách zrnka pravdy a skutečnosti. Vždyť celá příroda má svoji drtivou logiku. To, že v řadě případů neznáme příčiny této logiky není podstatné. Právě cílevědomý postup řazení a rozvíjení poznatků pomáhá lidem tuto logiku a její zákonitosti postupně pochopit!

V tom bychom se my, lidé měli odlišovat od ostatních živočichů na této planetě, když už nám Pán Bůh-Příroda dal ten dar konstruktivního myšlení. Ostatní živočichové také dokáží konstruktivně myslet, ale jim to slouží především k získání potravy a k přežití. My jsme vyrostli jako lidé, kteří se v průběhu věků cílevědomě rozvíjeli až k dnešní podobě a (podle mého) smyslem života je pochopit zákonitosti přírody tak, aby lidstvo přežilo a nezaniklo.

Zatím děláme všechno pro to, abychom zničili naše životní prostředí a tím způsobili zánik lidské civilizace.

I zdánlivě bezvýznamný poznatek může mít svůj význam. Mne před léty přivedl můj osud k jeskyním, tak se snažím poznat logiku přírodních zákonů vzniku krasu. A nejen to, snažím se dělat konstruktivní závěry. Jsem si vědom toho, že se nemohu rovnat k exaktním vědcům. Ale pokud jsem přesvědčen, že závěry mých úvah mají na pozadí získaných zkušeností logiku, chci o tom svobodně diskutovat.

- 2 -

Další motivace mých aktivit:

Howard Blum: *.....jednu z nejvýznamnějších rolí ve zpravodajské práci sehrávají – mezi muži, kteří jsou odesíláni do pole – archiváři. Lidé kteří cílevědomě hledají cestičku haldou dokladů a dokumentů, aby pak objevili nenápadný, ale závažný fakt. Možná chybějící, kterého si nikdo předtím nevšiml, nebo byl opomenut, či byl – jen tak – bláznivě odhozen!*

Ernest Thompson Seton: *„Poznal jsem trýzeň žízně. I vykopal jsem studnu, aby i jiní z ní mohli pít!“*

Albert Einstein: *„Tím nejkrásnějším, co kdy můžeme zažít je tajemno. Je to ten nejzákladnější pocit, který je vždy na začátku jakéhokoliv umění i vědy. Kdo ho nezná, kdo se už nedokáže divit, kdo už nedokáže žasnout, je tak říkajíc mrtvý a oči má vyhaslé!“*

Abraham Lincoln: „*Svoboda bez poslušnosti je zmatek. Poslušnost bez svobody – je otroctví.*“

Edmund Burke: (britský filosof a politik)

„*Nikdo nedělá větší chybu, než ten, kdo nedělá nic, v domnění, že to málo, co udělat může nemá smysl.*“

Tomáš Garrigue Masaryk: (V Čapkových „Hovorech s TGM“):

„*Poznání bez zájmu je mrtvé. Je zapotřebí učit žáky tak, aby uměli sami pozorovat přírodu a život, a dovedli správně řešit úkoly!*“

„*Mnohdy ve snaze pravdě pomoci ničíme toho, kdo pravdu drží.*“

André Maurois: (francouzský politik, filosof a spisovatel):

„*Stárnutí není nic jiného, než zlovyk, na který opravdu zaměstnaný člověk nemá čas!*“

Antoan de Saint Exupéry:

V životě neexistuje samo o sobě žádné řešení nastalých problémů. Existují jen jisté síly, které jsou v pohybu a které vytvářejí daný problém. Musíme tyto síly nejprve pochopit a pak teprve najít a realizovat smysluplné řešení.

Jan Třeštík, fotoreportér:

Život je neustálé hledání a skládání mozaiky poznatků o smyslu života. Přijímání poznatků či dojmů musí být vyvážené. Je nutné nebýt přesycen poznatky či dojmy, ale také nebýt hladov po takových poznacích. Je v tom snaha prožít život kvalitně, smysluplně a užitečně pro lidi kolem sebe.

- 3 -

To je moje vyznání!

Jsem jednaosmdesátiletý dědek (2015), a o jeskyních si už mohu nechat jen zdát. Jenže jsem strávil – baj voko – šestadvacet let v Ochozské jeskyni a dalších šest či sedm let v jejím okolí, a tak bych chtěl některé svoje zkušenosti, které jsem v této jeskyni nabyl předat speleologické veřejnosti. Jsem toho názoru, že generace mladých jeskyňářů, kteří jednou nahradí současný pracovní kolektiv by měla vědět, do čeho se má především pustit ze všeho nejdříve. Proto přináším několik námětů, na co by se měli zaměřit. Já jsem jen amatér a učuspín, jak se v krasu říká, ale mám na věci svůj názor, a proto jej zde prezentuji. Špičkový odborníci ze ZO 6 - 11 mohou mít jiný názor. Ale to je jejich problém, nikoliv můj. Oni by si to měli vyřešit.

Možná zase nějaký exaktní vědec napíše, že to jsou krasové smyšlenky Pokorného, který je obvykle prezentuje svým strejcovským způsobem aby se zviditelnil a z velké publikační touhy pak mlátí prázdnou slámu. Možná. Konec konců, máte vlastní rozum, tak posuďte sami, jestli to je, či není prázdná sláma. Víte, ono osmdesátiletému dědkovi už je zpravidla to, co si o něm někdo myslí volnoběžné, jako loňský sněhulák. Co jsem v životě dokázal realizovat, to

mi nikdo nevezme, ani to nemůže popřít. A co jsem se dokázal v životě naučit (od těch co „uměli“) je dnes mým bohatstvím.

Tak mi dovoluňte, abych svoje „strejcovské názory“ (co jiného), popsal tak, aby naznačily možné směry zaměření krasových výzkumů v Ochozské jeskyni. Laťku lidského poznání je zapotřebí neustále posouvat výš a výš. Zvědavost je vlastností aktivních lidí. Je mi lhostejné, že už u toho nebudu, ale někdo by měl ověřit, zda jsou moje postřehy, pravdy a názory skutečností, nebo je to jen stařecký blábol dědka, praštěného jeskyněmi.

Josef Pokorný:

Ještě pár slov na závěr:

Motto : Julius Zeyer :

„Být dobrým člověkem je víc, než být velkým.“

Abraham Lincoln:

„Svoboda bez poslušnosti je zmatek. Poslušnost bez svobody je otroctví!“

Je otázkou, co si představujeme pod tím pojmem „být dobrým člověkem“ a „být poslušným“. Nikdy jsem nechtěl být ničím víc, než řadovým občanem země, ve které jsem se narodil. Mým životním vyznáním je harmonie, soulad a logika, jak v mezilidských vztazích, tak v přístupu k práci, k realizaci svých snů a nápadů a stejně tak při poznávání přírodních jevů. Lidský a kamarádský vztah k lidem je to, co jsem se léta snažil sám v sobě budovat. To není nadsázka. Nejsem chlubivý člověk. Ale to, co jsem za 81 let svého života dokázal, svědčí o tom, že toto svoje vyznání od doby dospělosti neustále naplňuji.

V únoru roku 1990 jsem se zúčastnil, spolu s celou řadou tehdejších členů ZO 6 - 11 akce vyčerpání „Třetího sifonu“. Střídali jsme se ve směnách a pracovali nepřetržitě do ukončení akce. Když od té doby uplynulo patnáct let a nikdo o tom nic nenapsal, tak jsem v roce 2005 poslal do Spelea článek, nazvaný „Záhady Ochozské jeskyně“. Článek vyšel ve 43. čísle Spelea na str. 18 – 26, a jeho cílem bylo – vyprovokovat dr. Himmela k tomu, aby některé akce, které byly v průběhu času realizovány a poznatky z nich zpracoval a publikoval. To se skutečně stalo a v čísle 44 Spelea vyšla odpověď Dr. Himmela na můj článek. V tomto článku Dr. Himmel konečně exaktně popsal výboj do třetího sifonu v únoru 1990 – **až v roce 2006 !**

Jsem rád, že se tak stalo i s více jak patnáctiletým zpožděním.

Nicméně, očekával jsem, že když už se rozepsal, popíše další akce, třeba práci Knöttigovy party. Ve svém článku se ale zaměřil na mne. Moje názory nazval krasovými smyšlenkami, které popisují strejcovským způsobem. (Jsem jen amatér, mám jen dálkovým studiem získané středoškolské odborné vzdělání strojího směru). Nejsem vědec. To, co vím o krasu jsem se 26 let učil od Dr. Himmela, od jeho bratra Petra a dalších. Za to, co mne naučili jim nikdy nepřestanu být vděčný. Co mi neřekli oni jsem hledal v krasové literatuře. Ať jsou moje názory a poznatky jakékoliv, jsem toho názoru, že je potřeba o nich přinejmenším diskutovat. Jen tak se dá oddělit zrno od plev. Já si nemyslím, že mám patent na rozum, ale na svůj názor

mám právo, které si nedám vzít. Po létech studia na „Univerzitě praktického života“ jsem si vědom, že **pravda je relativní pojem**. Každý máme svoji pravdu, a tu je potřeba vždycky „filtrvat“ přes to, co se událo skutečně, nebo přes poznatky odborníků.

Přes úctu, kterou k Dr. Janu Himmelovi a k jeho práci chovám, jsem nucen konstatovat, že v jeho článku v čísle 44 časopisu „Speleo“ napsal kromě kritiky některých mých závěrů (za což jsem mu vděčen, neboť mi to umožnilo jisté korekce mých závěrů) také řadu polopravd a lží. Nehodlám je rozebírat, jsem si vědom že pro čtenáře by to bylo únavné a nezajímavé. Nicméně, jen jedna vysvětlivka za všechny:

Cituji, co pan Dr. Himmel napsal :

**Překvapující je též i neznalost doby, po
kterou kolega Pokorný v organizaci působí.
Tvrzení, že v Ochozské jeskyni působí někdy
od roku 1982 není pravdivé, ve skutečnosti to
je až od 5. 11. 1984. To se nemohl ani zeptat?
Máme velice dobře vedenou agendu.**

Do Ochozské jeskyně jsem se dostal následujícím způsobem:

V létě roku 1981 jsem vedl jsem letní tábor tehdejší Pionýrské skupiny „Spartakovci“ na louce „Norbertce“ pod obcí Housko v katastru obce Vysočany, okr. Blansko. Tábor se nacházel půl hodiny pěší chůze od Holštejna. V době, kdy jsem tábor vedl se jednou v sobotu večer, u tábora objevila skupina mladých lidí, jejichž vedoucí se mi představil jako ing Jiří Dražil. Jím vedená skupina osob byli jeskyňáři z jižní části Moravského krasu, kteří byli na návštěvě u nějakých speleologů v Holštejnských jeskyních a po ukončení exkurze hledali místo pro utáboření se a přenocování. K našemu tábořišti přišli náhodně. Ing Dražil mne požádal, zda by si na našem tábořišti nemohli postavit stany a přenocovat. Vymezil jsem jim v cípu louky místo pro táboření a určil jsem, kde si mohou rozdělat oheň. Nabídl jsem jim pitnou vodu, oni se utábořili a ráno následujícího dne po sobě určené místo uklidili a zahladili stopy táboření a ohniště. Před odchodem mi dali kontaktní adresu a pozvali mne do Ochozské jeskyně.

Jejich pozvání nejprve využili tři moji dospívající synové. Když doma vyprávěli, co v Ochozské jeskyni viděli a zažili, i když jsem v Ochozské jeskyni v době jejího zpřístupnění Krasovým oddělením Moravského muzea byl jako návštěvník, šel jsem příště s nimi. Protože jsem v té době končil po 11 letech svoji činnost v Pionýrské organizaci a měl jsem spoustu volného času, začal jsem spolupracovat s partou ing Jiřího Dražila a účastnit se jejich akcí. Mohl jsem se tak seznamovat i s veřejnosti nepřístupnými zákoutími jeskyně.

V té době měla ZO 6 – 11 každý měsíc v Jadranu v Králově poli (v Závodním klubu Královopolské strojírny) členskou schůzi, kde se projednávaly realizace potřebných prací a řešily problémy ZO. Na závěr každé takové schůze uspořádal vedoucí ZO 6 - 11, RNDr Jan Himmel odbornou přednášku speleologického zaměření s promítáním diapozitivů z jeskyní.

V Dražilově partě se o tom hovořilo, a tak jsem se tam jednou šel podívat. Přednáška byla zajímavá, tak jsem tam začal chodit pravidelně. Dokonce jsem v rámci diskuze po přednášce s Dr. Himmelem několikrát diskutoval, představil se jménem, kladl mu otázky a vyjasňoval jsem si to, čemu jsem v přednášce nerozuměl.

Do Ochozské jeskyně jsem s partou J. Dražila začal chodit někdy na podzim r. 1982. To je skutečnost. Když se v partě začalo hovořit o tom, že ZO 6 – 11 připravuje cyklus přednášek Kurs speleologického minima, požádal jsem J. Dražila, aby mi také přinesl přihlášku, kterou

jsem vypsál a odeslal. Když vedení ZO 6 – 11 třídilo přihlášky, pozastavili se nad tou mojí, protože mne z vedení ZO nikdo neznal. Víím, že Dr. Himmel to tehdy rozřešil tak, že řekl: „Tak toho chlapa pozvěte, ať vííme, kdo to vůbec je!“ A tak jsem přišel do školy v Brně – Rečkovících, dne 5. 11. 1984, tam jsem se oficiálně seznámil s vedením ZO a podepsal jsem přihlášku do České speleologické společnosti. Od té doby jsem členem ČSS.

Když jsem se lépe poznal s Dr. Himmelem, zeptal jsem se ho, jak to, že mne neznal, když jsem s ním několikrát po přednášce diskutoval a vždycky jsem se před tím představil. Řekl mi tehdy: „No jo, já jsem tě považoval za otce některého z našich mladých členů!“ Což bylo logické.

Jenže, když potřeboval dokázat, jaký jsem já blbec, který ani neví, od kdy chodí do jeskyní, tak použil tuhle fintu. **No comment.** To je Dr. Himmel, jeho způsoby jednání s lidmi – a tím je řečeno vše. Jeho způsob rozchodu s dlouholetými kamarády Vládou Vaškem a Milanem Ježem to jen dotvrzuje. **Musím ale s lítostí konstatovat, že to v historii krasu není jev ojedinělý.**

V letošní ročence naší Edice SE – 3, v Tématickém okruhu č. 3 – Šli před námi...najdete mimo jiné i přepis nikdy nepublikovaného rukopisu krasového badatele V.J. Procházky, který v archivní pozůstalosti tohoto muže pro nás objevil náš spolupracovník Martin Golec ze základní organizace ČSS 6 – 01 Býčí skála. Dozvíte se z toho informace o bojích Procházky a Jeskynní sekce Přírodovědeckého klubu v Brně se lstivým velikánem Dr. Absolonem.

Já se domnívám, že takové zbytečné spory, zaviněné názorovými rovinami některých lidí, jdoucích nekompromisně za vlastním prospěchem, že jsou – především – ke škodě krasu, ke škodě výměny zkušeností a poznatků o krasu. Píšu to proto, aby se někteří z těch, co to budou číst, zamysleli sami nad sebou a nad tím, jak předávat výsledky své práce mladším. (I když tohle zrovna není můj případ).

Myslíte si, moji milí čtenáři, že se to dá změnit? Nebo my lidé budeme pořád takoví, jací jsme?

(I když - současná teorie řízení pracovního kolektivu doporučuje zbavit se nevhodného pracovníka. No jo, ale v čem je míra nevhodnosti? V přínosu finančního či jiného zisku jedince, nebo v zápalu pracovníka pro věc? V tom, že hledá a formuje vlastní názor na věc? I tak se dá překážet !!!). Říkám to strejcovsky? Já to jinak neumím a myslím si, že to je moje autorské právo, o které se celý život peru.

Nejsem vychloubačný člověk. Ale také jsem řídil několik pracovních kolektivů. A měl jsem tam problematické pracovníky. Protože víím, že člověk vyrůstá léta a do jisté míry jej formuje okolní společnost, a každý člověk má svoji (nějakou) cenu, tak mne bavilo tyto lidi „krotit“ a učit je se na správném místě se podřídít. Byli i takoví, kterých jsem se zbavil. Ale jen v mimořádných případech. Většinou jsem je zvládal a měl jsem pocit, že si toho váží a po poznání mých záměrů uznávají moji autoritu. Je to věc názoru a toho, jak jsme my sami byli nejdřív rodinou, později společností formováni. Je stále potřebné se učit.

Pokud nemám rád křivdy, nedělám je druhým. Ale je to případ od případu. Někdy holt musíte vzít (pomyslný) klacek do ruky, aby kverulant pochopil, že si nemůže dělat co chce, jinak to nejde, pokud odpovědnost za zdar akce nesete vy. Na pracovišti není místo pro liberalismus! Je také nutno brát v úvahu, že vždycky se všechno nepovede a i perfektně promyšlená a připravená akce se může zhroutit na úplné banalítě. Proto musím mít v pracovním kolektivu lidi, kteří se dokáží v kritických situacích správně rozhodovat a tyto lidi vždy stavím na místa, kde může k něčemu neočekávanému dojít! Ale víím z vlastní zkušenosti, že i „outsider“ může v rozhodující chvíli překvapit správným rozhodnutím, a i zkušený praktik může v mezní situaci selhat špatným rozhodnutím. Proto si hluboce vážím všech lidí, kteří dovedou myslet konstruktivně! (I když s nimi mohou být občas potíže! Ty se ale musíme snažit řešit maximálně lidsky! Nikoliv s klackem v ruce! To je až to poslední, když to jinak nejde a rozumný výklad selhává!).

Proto se také snažím pochopit motivace a jednání druhých. To ale mnohdy neznamená, že s nimi souhlasím, i když nepovažuji zrovna za nutné proti tomu vystoupit. Takové je moje vyznání a taková je moje víra (v lidi). Lidi, mám vás rád, vždyť jsem celý život mezi vámi! Tak prosím vás, neblbněte! Vždyť naši předkové stáli na zemi a vařili z vody! Lidské vztahy by měly mít logiku a provázanost, chceme-li dojít ke kloudnému výsledku. A **výsledek** našich snah by měl být rozhodující! A osobní rivalita musí mít své meze, máme-li dojít ke konkrétnímu výsledku.